

Arrest

nr. 319 752 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor verzoekster.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 6 juni 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 juni 2019 om internationale bescherming. Op 27 september 2019 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Bij arrest met nr. X van 3 februari 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 19 februari 2020 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 31 augustus 2021 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek

(volgend verzoek). Bij arrest met nr. X van 4 maart 2022 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 14 november 2022 dient verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij dit volgend verzoek op 24 maart 2023 ontvankelijk verklaart, beslist de adjunct-commissaris op 24 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 augustus 2023 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In maart 2018 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 14 november 2022 had u samen met uw vader A. S. H. A. (...) en uw moeder A. K. S. I. (...) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit uw verklaringen bleek dat u uw derde verzoek tot internationale bescherming grotendeels baseerde op de vluchtmotieven die door uw vader in zijn tweede verzoek werden aangehaald:

"U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en een soennitische moslim afkomstig uit Bagdad. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u dat u in Irak problemen kende omdat u had gewerkt als lijfwacht voor vice-minister Rafe al-Isawi die in 2012 ontslag moest nemen omdat hij van corruptie werd beschuldigd. Hierna volgde op 21 december 2012 het bevel de lijfwachten van hem te arresteren. U verhuisde naar een andere wijk, nam een andere identiteit aan en begon te werken als taxichauffeur. In 2015 vond u werk bij het Canadees bedrijf D. S. (...). Eind 2016 vernamen militieleden hiervan en bedreigden u omdat u met ongelovigen werkte. U zette uw werk voor het Canadees bedrijf stop en ging opnieuw aan de slag als taxichauffeur. Op 31 december 2017 keerde u terug naar uw voormalige verblijfplaats. U dacht dat de militieleden uw zaak en uw verleden hadden vergeten. Na vijf dagen werd uw huis beschoten door militieleden. Uw zoon liep toen verwondingen op. Op 22 februari 2018 vluchtte u naar Turkije. Uw vrouw A. K. S. I. (...) vloog in maart 2018 samen met jullie twee minderjarige kinderen vanuit Irak naar Turkije. Op 28 maart 2018 trok u met uw gezin naar Griekenland waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. U en uw gezin kregen er internationale bescherming. U verbleef ongeveer een jaar in een centrum op het eiland Kos en hierna drie maanden in Athene. Op 6 juni 2019 nam u met uw gezin het vliegtuig naar Nederland. De volgende dag kwam u naar België waar u samen met uw vrouw en uw ondertussen meerderjarige dochter J. S. H. A. (...) een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende. U gaf in uw eerste verzoek verder aan dat u Griekenland had verlaten nadat u vijf dagen na jullie aankomst in Athene door een onbekende werd aangesproken. Hij kende uw naam en wist dat u als lijfwacht voor de vice-minister had gewerkt. U ontkende en zei hem dat hij de verkeerde persoon voor had. U keerde met uw vrouw terug naar het opvangcentrum maar merkte dat deze persoon jullie bleef volgen. U was in paniek. U vreesde in Griekenland hetzelfde mee te maken als hetgeen u in Bagdad had ervaren met de militieleden. U huurde in Athene een eigen woning waar u met uw gezin ging wonen tot aan jullie vertrek uit Griekenland. U haalde ook aan dat uw gezin problemen kende in Griekenland en er hun rechten als vluchteling niet kregen. Uw zoon T. (...) heeft autisme en moeite om te stappen, uw dochter heeft een oogarts nodig en uw vrouw lijdt aan diabetes. Allen kregen er geen medische behandeling. Uw twee kinderen konden er ook geen school lopen. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: Belgisch medische attesten m.b.t. uw vrouw en kinderen en twee medische attesten opgesteld in het Grieks, de Irakese paspoorten van u en uw gezin, uw woonstkaart, een badge omtrent uw werkzaamheden in de groene zone, een badge omtrent uw werk voor het Canadees bedrijf D. S. (...), en een attest van de vice-minister omtrent uw werk als lijfwacht.

Het eerste verzoek van u, uw vrouw en uw meerderjarige dochter werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat u en uw gezin internationale bescherming genieten in een andere EU lidstaat, nl. Griekenland. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 3 februari 2020 (arrest nr. 232164). U tekende geen cassatieberoep aan.

Uw dochter J. S. H. A. (...) diende op 19 februari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS verklaarde het tweede verzoek om internationale bescherming van uw dochter niet-ontvankelijk op 31 augustus 2021. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 4 maart 2022 (arrest nr. 269353). Zij tekende geen cassatieberoep aan.

Uw minderjarige zoon A. T. S. H. (...) diende op 19 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Uw zoon verwees in zijn verzoek om internationale bescherming naar de problemen die u en uw gezin met de milities kenden in Irak. Verder haalde hij aan dat hij in Griekenland geen medische hulp kon krijgen en dat hij er niet naar school kon gaan. Uw vrouw voegde in het kader van zijn verzoek toe dat hij ziek was in Irak, en dat de dokters er niet konden achterhalen waarom hij ziek was. Uw zoon legde in zijn verzoek om internationale bescherming schoolattesten en medische documenten neer uit

België waaruit onder meer blijkt dat er bij hem een centrale motorische stoornis (hemiplegie/halfzijdige verlamming), een globale ontwikkelingsvertraging en de diagnose ASS (autisme spectrum stoornis) werd vastgesteld.

Op 21 februari 2022 werd uw internationale beschermingsstatus in Griekenland ingetrokken omwille van nationale veiligheidsredenen.

U diende samen met uw vrouw een tweede verzoek om internationale bescherming in op 14 november 2022. Uw dochter diende op dezelfde dag een derde verzoek om internationale bescherming in. U, uw vrouw, en uw dochter verklaarden dat jullie problemen in Irak met de milities nog steeds actueel zijn en dat ze nog steeds naar u op zoek zijn. U heeft hierover contact met uw broers K. (...) en O. (...). Voorts herhaalden u en uw vrouw dat er in Griekenland geen onderwijs is voor jullie zoon, en dat er niet de juiste medische behandeling voor hem is. Verder gaven u en uw vrouw aan dat de personen of milities die u in Irak bedreigden ook in Griekenland actief zijn en dat u in Griekenland herkend werd als lijfwacht van vice-minister Rafe al-Isawi.

Het tweede verzoek van u en uw vrouw, en het derde verzoek van uw meerderjarige dochter, werden op 24 maart 2023 ontvankelijk verklaard door het CGVS omwille van formele redenen.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u een foto van uw zoon na het schietincident neer, en een badge van uw werk als lijfwacht voor de viceminister Rafe al-Isawi. Uw dochter legde in haar derde verzoek een schoolattest, medische documenten omtrent een operatie aan haar knie, en een psychologisch attest neer."

Naast de door uw vader aangehaalde problemen, verwees u naar persoonlijke problemen die u gekend had in Griekenland. U vertelde dat u in het opvangcentrum op het eiland Kos bevriend raakte met B. (...) en dat haar oom A. (...) en haar broer Y. (...) uw vader ervan probeerden te overtuigen dat ze hem zouden helpen om naar België te reizen. Uw vader maakte hierover een afspraak met hen. De dag voordat jullie zouden vertrekken – op 4 juni 2018 – kwam Y. (...) bij u in de caravan langs. Uw ouders waren op dat moment boodschappen aan het doen. Hoewel u de deur op slot deed, kreeg hij ze toch open. Hij vroeg naar uw vader en hij probeerde u toen aan te raken. U verdedigde zich en vervolgens ging hij weg. U vertelde over het incident in de caravan niets aan uw ouders. Y. (...) vroeg later ook naar uw hand bij uw vader maar die vertelde hem dat u al verloofd was. Uiteindelijk bleek dat Y. (...), die in Athene woont, en A. (...) uw ouders hadden opgelicht. Y. (...) had ook uw verloofde in Irak gecontacteerd via Facebook en hem gezegd dat jullie een relatie hadden. Uw verloofde geloofde hem initieel niet maar omdat u veel had verteld aan de zus van Y. (...) kon Y. (...) hem toch overtuigen. Tijdens zijn laatste bezoek aan het opvangcentrum in Kos vertelde Y. (...) tegen andere mensen dat hij een relatie met u had. Na uw aankomst in België vertelde uw verloofde dat hij van u hield maar dat hij het moeilijk vond. Omdat hij niet naar België kon komen, zijn jullie uit mekaar gegaan. U vertelde over deze situatie niets aan uw vader omdat u bang was dat hij wraak zou willen nemen op Y. (...). U vreest omwille van het voorgaande dat u bij een terugkeer naar Griekenland problemen zal kennen met Y. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde een psychologisch attest naar (d.d. 12/02/2022) waarin vermeld wordt dat u sinds oktober 2020 op consultatie gaat. De psycholoog stelt dat u een zwaar psychisch trauma hebt, dat u last hebt van flashbacks en hevige emotionele blokkades waardoor ook diverse psychosomatische klachten ontstaan. Er dient wat betreft dit attest – dat u ook voorlegde tijdens de beroepsprocedure van uw tweede verzoek – te worden opgemerkt dat u in het kader van uw huidig verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat er, behalve het gegeven dat u feiten wou vertellen die niet door uw ouders mogen gelezen worden, geen elementen waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat uw gehoor op normale wijze plaatsvond en dat u in staat was om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen over uw asielaanspraak.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw tweede verzoek om internationale bescherming grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader A. S. H. A. (...). Er werd in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van uw vader door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.

De beslissing betreffende het tweede verzoek om internationale bescherming van uw vader luidt als volgt: "U vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden door de milities die u bedreigden omdat u als lijfwacht voor vice-minister Rafe al-Isawi had gewerkt tot 2012 en later voor een Canadees bedrijf had gewerkt. Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u in Griekenland erkend werd als vluchteling niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een verzoek om internationale bescherming steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van Griekenland, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een verzoek om internationale bescherming in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een verzoek heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de verzoeker om internationale bescherming thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een verzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u erkend werd door Griekenland, – er dient hierbij te worden opgemerkt dat uw internationale beschermingsstatus er op 21 februari 2022 werd ingetrokken omwille van nationale veiligheidsredenen – geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken.

U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Het CGVS meent immers dat er geen enkel geloof aan uw asielrelaas kan worden gehecht omdat u, uw vrouw en uw meerderjarige dochter bijzonder tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden over elementen die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Ten eerste, legde u tijdens uw eerste en uw tweede verzoek om internationale bescherming inconsistente en volatiele verklaringen af over het moment waarop u bedreigingen begon te krijgen van de milities. U verklaarde tijdens het eerste verzoek dat militieleden begin 2017 op de hoogte raakten van uw werkzaamheden voor het Canadees bedrijf D. S. (...) en u bedreigden omdat u samenwerkte met ongelovigen waardoor u stopte met uw werk (Vragenlijst CGVS 1ste verzoek, vraagnr. 5). In het kader van uw huidig verzoek legde u hieromtrent andere verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals dat u eind 2017 in oktober of november van dat jaar – voor het eerst bedreigd werd omwille van uw werk voor het Canadees bedrijf D. S. (...) (CGVS, pg. 10). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, wijzigde u uw verklaringen hierover. U stelde dat u niet eind 2017 voor het eerst bedreigd werd, maar eind 2016 (CGVS, pg. 11). Nadat u geconfronteerd werd met het gegeven dat u tijdens de asielprocedure driemaal een andere versie gaf van het moment waarop u bedreigingen van de milities begon te krijgen, stuurde u uw verklaringen nogmaals bij en zei u dat het eind 2016-begin 2017 was (CGVS, pg. 16). Het geven dat u postfactum uw verklaringen hierover nogmaals bijstuurt, overtuigt het CGVS niet. Indien u niet zeker zou weten of het eind 2016 of begin 2017 was, houdt het immers geen steek dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verduidelikte dat de eerste bedreiging plaatsvond in oktober of november (CGVS, pg. 10). Voorgaande tegenstrijdige en volatiele verklaringen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht dat u over

het moment waarop u voor het eerst bedreigd werd door de milities doorheen de asielprocedure gelijklopende verklaringen zou afleggen, en dat u dit ten minste steeds in hetzelfde jaar en dezelfde periode zou situeren.

Ten tweede, legde u tijdens uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen af over de stappen die u ondernam om bescherming te verkrijgen van de Iraakse autoriteiten nadat uw huis onder vuur was genomen door de milities en uw zoon hierbij gewond was geraakt. U verklaarde in uw eerste verzoek stellig dat u een klacht indiende naar aanleiding van de schietpartij (Vragenlijst CGVS 1ste verzoek, vraagnr. 5). Dit staat in schril contrast met uw verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van uw tweede verzoek. Toen u werd gevraagd of u naar aanleiding van het schietincident bescherming had gezocht of een klacht had ingediend, ontkende u dit immers. U gaf aan dit niet gedaan te hebben omdat niemand u kan beschermen (CGVS, pg. 15). Nadat u met deze flagrante tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, wijzigde u uw verklaringen en beweerde u de vraag niet goed begrepen te hebben (CGVS, pg. 16 & 17). U dacht dat u gevraagd werd of u aan uw stam of uw broer bescherming had gevraagd tegen dat incident. Vervolgens verklaarde u dat uw broer wel degelijk klacht had ingediend naar aanleiding van dit incident namens u in het politiebureau van de wijk Al-Ghazaliya. Dergelijke verschoningen kunnen het CGVS niet overtuigen. Vooreerst valt het niet ernstig te nemen dat u de vraag niet goed begrepen had en u dacht dat er gevraagd werd of u aan uw broer of uw stam bescherming had gevraagd. Er werd in de vraagstelling immers met geen woord gerept over uw broer of over uw stam en er werd letterlijk gevraagd of u een klacht had ingediend. Het gegeven dat u postfactum uw verklaringen bijstuurt en louter volhardt in uw eerste versie als zijnde de correcte verklaring, is verder niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Bovendien strookt uw laatste versie van de feiten, nl. dat uw broer een klacht zou ingediend hebben, niet met de verklaringen die u hierover aflegde tijdens uw eerste verzoek. U had daar duidelijk verklaard dat uzelf een klacht had ingediend zonder hierbij melding te maken van uw broer. Deze bijzonder flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u doorheen de asielprocedures éénduidige verklaringen zou afleggen over de stappen die u voor uw vertrek ondernam om bescherming te verkrijgen bij de autoriteiten na het incident dat de aanleiding vormde voor het vertrek van u en uw gezin uit Irak.

Ten derde, legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over waar uw vrouw zich bevond toen ze u inlichtte over het feit dat uw huis onder vuur was genomen door de milities en uw zoon hierbij gewond was geraakt. Toen u gevraagd werd hoe u hierover geïnformeerd werd, stelde u dat uw vrouw u gebeld had, dat ze heel nerveus en gestoord was, en dat ze zei dat u niet naar huis moest terugkeren. Wanneer u vervolgens gevraagd werd om te verduidelijken waar uw vrouw was toen ze u belde, gaf u aan dat ze thuis was. Vervolgens verklaarde u dat ze na dit telefoontje contact opnam met de oom en de burens om naar het ziekenhuis te gaan met uw zoon (CGVS, pg. 12). Dit valt niet te verzoenen met de verklaringen die uw vrouw hierover aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zij beweerde immers dat ze al in het ziekenhuis was toen zij u hierover informeerde (CGVS vrouw, pg. 7). Na confrontatie hiermee, verklaarde uw vrouw dat ze nog steeds niet precies alle details weet te vertellen, dat ze toen geschokt en bang was, dat ze niet weet hoe het verder is gegaan, vanuit waar en wanneer ze u gecontacteerd heeft (CGVS vrouw, pg. 10). Dergelijke verschoning overtuigt het CGVS niet. Indien het werkelijk zo zou zijn dat uw vrouw niet wist te vertellen waar ze was toen ze u op de hoogte bracht van dit incident, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat ze dit zo aangegeven hebben toen ze hierover bevraagd werd. Ze deed dit echter niet. Integendeel, ze gaf duidelijk dat ze in het ziekenhuis was toen ze u hierover informeerde. U trachtte in uw opmerkingen over het persoonlijk onderhoud deze tegenstrijdigheid recht te zetten door te verklaren dat u uw vrouw belde toen ze in het ziekenhuis was. Het louter bijsturen van uw verklaringen nadat uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd en nadat u de notities van het persoonlijk onderhoud werden opgestuurd, volstaat echter evenmin om deze tegenstrijdigheid te verschonen. U biedt hiermee immers geen enkele uitleg om welke reden u tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde dat uw vrouw thuis was toen ze u hierover informeerde. Deze ernstige tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijs mag er immers verwacht worden dat u en uw vrouw gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de plaats en het moment waarop zij u inlichtte over het incident dat de directe aanleiding vormde voor jullie vertrek uit Irak.

Ten vierde, legde uw vrouw doorheen de asielprocedure inconsistente verklaringen af over het moment waarop ze u voor het eerst zag nadat uw huis beschoten was door de milities en uw zoon was gewond geraakt. Uw vrouw verklaarde tijdens haar eerste verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw huis op 5 januari 2018 beschoten werd door onbekenden, dat uw zoon hierbij gewond raakte, dat zij met haar zoon naar het ziekenhuis ging, dat u vervolgens naar hen kwam, en dat u hen nadien zei dat u

ging vertrekken (Vragenlijst CGVS vrouw 1ste verzoek, vraagnr. 5). Aangezien uw vrouw tijdens haar eerste verzoek duidelijk verklaarde dat u naar haar toekwam toen ze naar het ziekenhuis ging met uw zoon, is het opmerkelijk dat noch u, noch uw vrouw hierover iets vermelden in uw huidige verzoek om internationale bescherming. Zowel u als uw vrouw gaven immers aan dat u naar het huis van uw schoonzus ging, dat uw dochter daar ook was, dat u daar verbleef, en dat u (en uw dochter) uw vrouw voor het eerst zagen toen zij twee à drie dagen na het incident vanuit het ziekenhuis naar jullie toekwam bij uw schoonzus (CGVS, pg. 13; CGVS vrouw, pg. 7 & 8). Uw vrouw verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat u haar niet kwam bezoeken in het ziekenhuis. Deze inconsistentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw doorheen de asielprocedure uniforme verklaringen zouden afleggen over het moment en de plaats waar u haar voor het eerst zag nadat uw huis beschoten werd door milities en uw zoon gewond was geraakt.

Ten slotte, legden ook uw vrouw en uw dochter doorheen de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zij mekaar voor het eerst zagen na de beschieting van uw huis door de milities. Uw dochter verklaarde in haar eerste verzoek om internationale bescherming dat uw vrouw op 5 januari 2018 – de dag dat volgens uw vrouw het incident plaatsvond – 's nachts naar het huis van haar tante – uw schoonzus – kwam samen met uw zoon, dat ze in shocktoestand was, en dat ze vertelde dat het huis beschoten werd (Vragenlijst CGVS dochter 1ste verzoek, vraagnr. 5). Dit valt niet te rijmen met wat u, uw dochter en uw vrouw tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van jullie huidig verzoek om internationale bescherming verklaarden. Zoals hierboven werd opgemerkt vertelden u en uw vrouw immers dat uw vrouw pas 2 à 3 dagen na het incident bij uw schoonzus langskwam, en u en uw dochter haar en uw zoon toen voor het eerst zagen. Uw dochter bevestigde dit tijdens haar persoonlijk onderhoud. Ze zei dat uw vrouw eerst naar het ziekenhuis was geweest en dat ze na het ontslag uit ziekenhuis van uw zoon – uw vrouw was volgens haar een paar dagen bij uw zoon in het ziekenhuis gebleven – naar jullie was gekomen en het toen verteld heeft (CGVS dochter, pg. 5 & 6). De verschoningen die uw dochter en uw vrouw voor deze tegenstrijdigheid aanreiken kunnen het CGVS niet overtuigen. Na confrontatie hiermee, ontkende uw dochter dat ze dit zo verteld had bij de DVZ in het kader van haar eerste verzoek (CGVS dochter, pg. 7). Er werd hieromtrent reeds eerder opgemerkt dat het louter ontkennen en volharden in één versie van de feiten als zijnde de correcte verklaring niet van dien aard is om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen aangezien dit elk opeenvolgend verhoor zinledig zou maken (zie supra.). Uw vrouw gaf verder aan dat uw dochter zich vergist had. Ze beweerde dat uw dochter zich sinds haar aankomst in België niet goed kan focussen en concentreren (CGVS vrouw, pg. 10). Dergelijke postfactum verschoning valt evenmin ernstig te nemen. Indien dit werkelijk het geval zou geweest zijn, kan er op zijn minst verwacht worden dat uw dochter dit zelf zou aangehaald hebben wanneer ze met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Verder blijkt uit de verklaringen van uw dochter bij de DVZ in het kader van haar 1ste verzoek geenszins dat ze enige twijfels had omtrent haar verklaringen over het gegeven dat ze uw vrouw de nacht van het incident zelf had gezien. Het spreekt voor zich dat deze grove tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

Voorts bevatten de verklaringen van u en uw vrouw tijdens de asielprocedure nog enkele andere ongerijmdheden.

Zo legden u en uw vrouw doorheen de asielprocedure inconsistente verklaringen af over het gegeven of uw vrouw op de hoogte was dat u, nadat u stopte met uw werk als lijfwacht, een valse identiteit aannam. U beweerde dat uw vrouw en uw dochter er niet van op de hoogte waren dat u toen een valse identiteit aannam. U schaamde u ervoor uw kinderen en uw vrouw te vertellen dat u zoiets illegaal had gedaan (CGVS, pg. 8). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verzocht u het CGVS om niets bij uw vrouw en dochter te vermelden over deze vervalste documenten omdat u uw reputatie bij uw gezin niet wou aantasten (CGVS, pg. 9). Hieruit kan enkel worden opgemaakt dat uw gezin op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming nog steeds onwetend was over het gegeven dat u een valse identiteit had aangenomen nadat u stopte met uw werk als lijfwacht. Dergelijke verklaringen staan in schril contrast met wat uw vrouw over uw valse identiteit verklaarde tijdens het interview bij de DVZ in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Uw vrouw verklaarde daar immers spontaan dat jullie naar een andere wijk in Bagdad verhuisden nadat u stopte met uw werk als lijfwacht en dat u daar onder een valse identiteit leefde (Vragenlijst CGVS vrouw 1ste verzoek, vraagnr. 5). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, en het gegeven dat u een valse identiteit aannam omwille van uw problematische situatie nadat u stopte met uw werk als lijfwacht. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u en uw vrouw, indien u werkelijk een valse identiteit moest aannemen, éénduidige verklaringen zouden afleggen doorheen de asielprocedure over wie van uw gezin hiervan op de hoogte is.

Daarnaast legde u tijdens het persoonlijk onderhoud incoherente verklaringen af over het moment waarop u de paspoorten verkreeg waarmee u en uw familie het land verlieten. U gaf eerst aan dat u de paspoorten

vernieuwde een maand of anderhalve maand voor het incident – in 2017 – waarbij uw huis beschoten. U bevestigde hierbij dat u de paspoorten al voor het incident fysiek in handen had (CGVS, pg. 14). Vervolgens wijzigde u aan het einde van het persoonlijk onderhoud uw verklaringen hierover en stelde u dat u pas na het incident uw paspoorten vernieuwde en dat dit duurde tot begin februari (CGVS, pg. 16). Dergelijke inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u over het moment waarop u het besluit nam om de paspoorten aan te vragen die u nodig had om het land te verlaten, nl. of dit voor of na het incident was waarbij uw huis werd beschoten, doorheen het persoonlijk onderhoud bij het CGVS coherente verklaringen zouden afleggen.

Verder kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel objectief element kan neerleggen om de problemen die u met de milities zou gekend hebben aan te tonen. Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u enige medische en politionele documenten zou kunnen neerleggen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw zoon naar aanleiding van het incident waarbij uw huis beschoten werd, gewond raakte en dat hij 2 à 3 dagen in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS, pg. 13). Verder verklaarde u dat uw broer bij de politie een aangifte indiende naar aanleiding van de beschieting van uw huis (CGVS, pg. 16 & 17). U verklaarde geen bewijsstukken te hebben over de opname van uw zoon in het ziekenhuis omdat jullie hier niet over nagedacht hadden gezien jullie zich toen op jullie veiligheid moesten concentreren (CGVS, pg. 14). Dergelijke uitleg valt niet ernstig te nemen. U bent immers al meer dan 5 jaar vertrokken uit Irak en heeft dus ruimschoots de tijd gehad om hierover bewijsstukken te verzamelen via familieleden. U verklaarde immers nog contact te hebben met uw broers O. (...) en Khalid die in Bagdad verblijven en daarnaast wonen ook uw zussen H. (...), R. (...) en I. (...) in Bagdad (CGVS, pg. 4). Toen u hierover bevestigd werd, gaf u echter aan dat u sinds uw vertrek nog niet geprobeerd had om via uw familie dergelijke documenten te verkrijgen. U kon ook geen uitleg verschaffen waarom u dit niet gedaan had. Toen u gevraagd werd waarom niet, herhaalde u immers louter dat u dat niet gedaan had (CGVS, pg. 14). Verder gaf u aan dat u geen bewijsstukken had van de aangifte bij de politie omdat volgens u, het vragen of verkrijgen van een bewijsstuk na het indienen van een aangifte bij de politie, niet bestaat in Irak (CGVS, pg. 17). Dergelijke uitleg volstaat evenmin. Dit vormt immers louter een blote bewering die u op geen enkele wijze steunt met objectieve elementen. De vaststelling dat u geen enkel document of objectief bewijsstuk kan neerleggen om de opname van uw zoon in het ziekenhuis en de aangifte die uw broer deed bij de politie aan te tonen, ondermijnt bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw werkzaamheden als voormalig lijfwacht van vice-minister Rafe al-Isawi en uw werkzaamheden voor het Canadees bedrijf D. S. (...) (CGVS, pg. 5-10) – en de werkdocumenten en badges die u hieromtrent in uw huidige en uw eerste verzoek neerlegde –, moet worden opgemerkt dat dit an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (EUAA Iraq – Targeting of Individuals beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EUAA_COI_Report_Iraq_Targeting_of_individuals.pdf), blijkt niet dat er actueel sprake is van systematische vervolging van lijfwachten van voormalige ministers. Wat betreft de actuele situatie van (vermeende) medewerkers of collaborateurs van Westerse strijdkrachten, organisaties of bedrijven – in casu uw werk voor het Canadees bedrijf D. S. (...) – blijkt uit bovenstaande informatie en uit de EUAA country guidance Irak van juni 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022>), niet dat alle personen onder dit profiel het risico lopen dat nodig is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker om internationale bescherming zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige problemen, aan uw profiel als medewerker van een Westers bedrijf en als lijfwacht voor een voormalig minister aangehaald. Er dient hierbij te worden benadrukt dat de vrees die u bij u terugkeer naar Irak zou kennen louter omwille van uw profiel als voormalig lijfwacht van vice-minister Rafe al-Isawi op ernstige wijze ondermijnd wordt door het gegeven dat u na het neerleggen van deze functie nog 6 jaar zonder geloofwaardige problemen, en zonder u te verbergen – u werkte immers onder meer als taxichauffeur en bij een Canadees bedrijf (CGVS, pg. 6-10) –, in Bagdad kon verblijven.

De documenten die u voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Wat betreft de foto die u voorlegde, waarop volgens u de verwondingen te zien zijn die uw zoon opliep naar aanleiding van de beschieting van uw woning op 5 januari 2018, dient te worden opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dergelijke foto biedt door de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden immers geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder worden de schoolattesten van uw zoon en uw dochter op zich niet betwist door het CGVS. Deze documenten omtrent hun onderwijsactiviteiten in België, wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen. Het CGVS neemt

verder akte van de door u en uw vrouw geformuleerde opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze wijzigen evenmin niets aan voorgaande vaststellingen.

Daarnaast worden de medische problemen en documenten van uw zoon – waaruit onder meer blijkt dat er bij hem een centrale motorische stoornis (hemiplegie/halfzijdige verlamming), een globale ontwikkelingsvertraging en de diagnose ASS (autisme spectrum stoornis) werd vastgesteld – en uw dochter – zij heeft een operatie aan haar knie gehad - op zich niet betwist door het CGVS. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van hun gezondheidstoestand, dient hier wel te worden opgemerkt dat de aangehaalde medische problemen van uw zoon en uw dochter geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Toen u gevraagd werd wat de reden was dat uw zoon in Irak geen verzorging kan krijgen, verklaarde u immers dat er in Irak geen adequate of goede medische zorgen waren om mensen zoals uw zoon of dochter te helpen (CGVS, pg. 16). Voor de beoordeling van de medische problemen van uw zoon en uw dochter dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het psychologisch attest van uw dochter (d.d. 12/02/2022) kan nog worden opgemerkt dat een psycholoog weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit dit attest kan bijgevolg geen causaal verband afgeleid worden tussen de psychologische problemen van uw dochter en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-

troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genooddacht hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Bagdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar

een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat in hoofde van het tweede verzoek van uw vrouw A. K. S. I. (...), het derde verzoek van uw dochter J. S. H. A. (...), en het verzoek van uw minderjarige zoon A. T. S. H. (...), eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Daarnaast kan wat betreft de problemen die u met Y. (...) gekend zou hebben in Griekenland tijdens uw verblijf in het opvangcentrum op het eiland Kos, zonder dat het CGVS zich hierbij uitspreekt over de geloofwaardigheid van deze problemen, worden opgemerkt dat hieruit geen gegronde vrees vervolging in uw hoofde blijkt in geval van terugkeer naar Irak. Uit de verklaringen die u over deze problemen aflegde tijdens het interview bij de DVZ, blijkt dat u deze enkel aanhaalde in kader van uw vrees in het geval van terugkeer naar Griekenland (Verklaring DVZ 3de verzoek, vraagnr. 17 & 20). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde u dat u behalve de problemen van uw vader geen eigen persoonlijke problemen had die u ervan verhinderden om naar Irak terug te keren (CGVS, pg. 3). Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u nogmaals dat er geen andere problemen waren die u vreesde in geval van terugkeer naar Irak (CGVS, pg. 7).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 4, 6, 19 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 4, 13, 15 en 21 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6, 57/6/2, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de beginselen van redelijkheid en behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel van het enig middel, dat betrekking heeft op het onderzoek naar de vluchtelingenstatus, laat verzoekster vooreerst gelden dat de verwijzing in de beslissing ten aanzien van haar broer naar de motivering in de beslissing ten aanzien van haar vader geen zin heeft nu haar broer meer dan twee jaar geleden een persoonlijk onderhoud heeft gehad dat uitsluitend betrekking had op zijn levensomstandigheden in Griekenland en de beslissing ten aanzien van haar vader "uitsluitend verwijst

naar de gebeurtenissen die zich in IRAK hebben voorgedaan en die de reden waren voor het vertrek van het gezin". Zij meent dat het gepast zou zijn geweest dat haar broer zou zijn opgeroepen voor een tweede persoonlijk onderhoud om hem vragen te stellen over de gebeurtenissen in Irak. Zij stelt dat de beslissing ten aanzien van haar broer niet met redenen omkleed is en dat niet kan worden gezegd dat de verklaring van haar broer in tegenspraak is met die van een of meer van de andere leden van haar familie. Ook hekelt zij dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt aangegeven welke redenen de Griekse autoriteiten ertoe hebben gebracht om de vluchtelingenstatus van haar vader in te trekken en wijst zij erop dat de vluchtelingenstatus die door de Griekse autoriteiten aan haar, haar broer en haar moeder werd toegekend niet is ingetrokken. Zij vervolgt:

"DAT meneer A. (...) in de meer dan vier jaar die hij in BELGIË heeft doorgebracht, niet onder de aandacht van de Belgische politie is gekomen en dat geen enkele informatie over een vermeende bedreiging van de nationale veiligheid de wederpartij lijkt te hebben bereikt.

DAT het daarom twijfelachtig is om niet te verwijzen naar de relevante bepalingen van het Verdrag van Genève of de wet van 15.12.1980, die het mogelijk maken om een verzoek om internationale bescherming te weigeren op grond van de nationale veiligheid.

DAT, indien een EU-lidstaat op grond van richtlijn 2011/95 besluit dat een vluchteling een gevaar voor zijn nationale veiligheid vormt, het immers denkbaar is dat de andere lidstaten op basis van diezelfde tekst tot dezelfde conclusie komen.

DAT dit de vraag doet rijzen welke waarde aan dit document moet worden gehecht, aangezien enerzijds kan worden vastgesteld dat verzoekers vader in GRIEKENLAND zijn vluchtelingenstatus heeft verloren, maar anderzijds niet kan worden vastgesteld dat verzoekers vader in BELGIË een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

DAT deze beslissing des te betwistbaarder is daar het administratief dossier van de heer A. (...) met betrekking tot IRAK de laatste jaren niet is gewijzigd en niets daarin erop wijst dat hij activiteiten zou hebben ontplooid die kunnen worden beschouwd als een gevaar voor de nationale veiligheid van een staat van de Europese Unie.

DAT er hier zeker geen sprake van is om te stellen dat verzoekers vader een gevaar voor de Belgische nationale veiligheid is, integendeel, maar dat dit onvermijdelijk vragen doet rijzen over de formele gronden van de bestreden beslissing.

DAT, indien de wederpartij echter uiteindelijk van mening zou zijn dat hij enig gevaar oplevert (ook al geeft de Griekse beslissing geenszins aan op welke manier hij gevaarlijk zou zijn), het aan haar is om dit op gepaste wijze te motiveren, naar het voorbeeld van de rechtspraak van Uw Raad (RvV, 31.01.2023, nr. 284.208, punt 3.1).

DAT het, bij gebreke van enige wandaad van zijn kant, moeilijk is om aan te tonen dat hij een bedreiging vormt voor de sociaaleconomische orde, de openbare orde of de nationale veiligheid, aangezien dit laatste critérium betrekking heeft op misdrijven en delicten van extreme ernst, zoals georganiseerde drugshandel, seksuele misdrijven, terrorisme of deelname aan gewapende bewegingen (HJEU, uitspraak Tsakouridis t. Land Baden-Württemberg, C-145/09, EU :C: 2010:708 ; HJEU, uitspraak P.I. t. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, C-348/09, EU :C:2012:300 ; RvV, 26.01.2021, uitspraak nr. 248.144 ; a contrario RvV, 06.06.2016, uitspraak nr. 169.089)."

Wat betreft haar vluchtelingenstatus en deze van haar gezin in Griekenland, merkt verzoekster het volgende op:

"DAT het namelijk onbegrijpelijk is dat in de beslissing betreffende verzoekster, haar moeder en haar broer de redenering van de beslissing van de vader van het gezin op dit punt wordt herhaald, aangezien geen enkele beslissing tot intrekking van hun vluchtelingenstatus aan hun administratief dossier was gehecht.

DAT de wederpartij dus, door in de conclusie van de bestreden beslissingen niet te vermelden dat verzoekster, haar moeder en haar broer in GRIEKENLAND de vluchtelingenstatus hebben, lijkt te impliceren dat verzoekster en haar familie naar IRAK kunnen worden teruggestuurd zonder dat dit een probleem oplevert met betrekking tot het beginsel van non-refoulement.

DAT is duidelijk onjuist, want hoewel internationale bescherming in GRIEKENLAND soms eerder kan worden omschreven als "bescherming op papier" dan als feitelijke bescherming, blijft het een feit dat deze bescherming is verleend en dat dit aantoonst dat verzoekster « zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen » (artikel 1, §A, alinea 2 van het Verdrag van Genève).

DAT bijgevolg een eventuele terugkeer naar Irak het enige en unieke gevolg zou hebben dat in strijd is met de beginselen die ten grondslag liggen aan zowel het Verdrag van Genève als de wet van 15.12.1980, en in het bijzonder met het beginsel van non-refoulement."

Wat betreft de geloofwaardigheid van haar verhaal en dat van haar familie, herinnert verzoekster er vooreerst aan dat zij in Griekenland als vluchteling is erkend en dat het door de Griekse autoriteiten

overgelegde document waarin haar en haar gezin de vluchtelingenstatus wordt verleend herhaaldelijk aangeeft dat hun relaas samenhangend en geloofwaardig is. Zij meent dat haar dan ook het voordeel van de twijfel moet worden toegekend en vervolgt:

"DAT, hoewel de wederpartij wijst op bepaalde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en haar vader, deze vooral geconcentreerd zijn in passages die bijna als "bijkomstig" kunnen worden omschreven (bijvoorbeeld: wanneer zijn de paspoorten van het gezin vernieuwd of wanneer zijn de gezinsleden herenigd na de aanval op het ouderlijk huis).

DAT bovendien de geestelijke toestand van de hele familie in een zeer slechte toestand lijkt te zijn, zoals reeds aangegeven in een psychologisch rapport van 26.01.2021 (bewijsstuk nr. 2), wat gedeeltelijk de moeilijkheden moet verklaren om een verslag zonder tegenstrijdigheden op te stellen.

DAT deze bevinding wordt bevestigd door het rapport van de vzw Het Raster, waarin staat dat de lange duur van de asielprocedure heeft geleid tot aanzienlijke stress en spanning voor verzoekster en haar gezin (bewijsstuk nr. 3). Daarin staat ook dat dit een grotere impact heeft op de broer van verzoekster vanwege zijn autistische stoornis en intellectuele achterstand.

DAT indien er recentere documenten in dit verband zouden worden overgelegd, verzoekster zeker niet zou nalaten deze bij wijze van aanvullende nota aan de Raad toe te zenden.

DAT het er dus op lijkt dat de wederpartij, in plaats van rekening te houden met de rechtspraak van Uw Raad, heeft getracht de minste fout op te sporen en aldus blijk heeft gegeven van een buitensporig formalisme en zich niet op redelijke wijze van haar taak heeft gekweten.

DAT de wederpartij weliswaar op bepaalde inconsistenties heeft gewezen, maar in haar beslissingen niet heeft aangegeven dat het relaas van verzoekster en haar familieleden niet nauwkeurig of gedetailleerd was; zij heeft hoogstens aangegeven dat de algemene geloofwaardigheid van het relaas was aangetast.

DAT de vader van verzoekster in zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij dezelfde feiten had uiteengezet tijdens zijn hoorzitting in GRIEKENLAND, met uitzondering van zijn werk als lijfwacht van de minister AL-ISSAWI Rafi (Notities persoonlijk onderhoud van 06.06.2023, p.3 ; hierna "CGVS").

DAT het toch verbazingwekkend lijkt dat de gebeurtenissen die in GRIEKENLAND plaatsvonden niet door de tegenpartij in twijfel worden getrokken wanneer meneer A. (...) zegt dat hij nieuwe bedreigingen heeft ontvangen van een Iraakse man ter plaatse.

DAT dit in overeenstemming lijkt te zijn met zijn verklaringen over de gebeurtenissen in IRAK. Er lijkt dus sprake te zijn van een inconsistentie in het besluit van de wederpartij.

DAT de wederpartij veel kritiek heeft op de datumfouten die de heer A. (...) in zijn verklaringen heeft gemaakt. In de context van de verklaringen met betrekking tot zijn werk is dit bijvoorbeeld de enige kritiek van de wederpartij, die de rest van zijn verklaringen impliciet als geloofwaardig lijkt te beschouwen.

DAT deze verklaringen kunnen worden beschouwd als nauwkeurig, gedetailleerd, consistent en doordrenkt van een oprecht gevoel van ervaring (CGVS, pp. 5-6 en 8-10).

DAT de verzoeker bij verschillende gelegenheden verklaarde dat hij niet zeker was van de precieze data van de gebeurtenissen. Bijvoorbeeld, met betrekking tot de verlenging van de paspoorten van het gezin, verklaarde hij : « (...) » (CGVS, p.14).

DAT het moeilijk is om hieruit af te leiden dat de verzoeker voortdurend probeerde zijn relaas te veranderen.

DAT ondanks de fouten met betrekking tot data, moet worden opgemerkt dat de verzoeker heeft geprobeerd een zo volledig en nauwkeurig mogelijk verslag te geven (bij wijze van voorbeeld moet met name het verslag van zijn vertrek uit IRAK worden genoemd ; CGVS, pp.14-15).

DAT wat betreft de "inconsistentie" die is opgemerkt met betrekking tot de klacht, het weliswaar waar is dat de vraag noch zijn broer noch zijn stam noemt, maar dat de vraag niet minder dubbelzinnig is (« (...) » ; CGVS, p.15).

DAT deze vraag in feite het feit van het zoeken van bescherming en het feit van het indienen van een klacht tegenover elkaar lijkt te stellen, zoals wordt geïllustreerd door het voegwoord "of".

DAT de vader van verzoeker dus zo oprecht mogelijk heeft uitgelegd dat het niet mogelijk was om bescherming te zoeken bij zijn stam of zijn broer.

DAT hieruit niet kan worden afgeleid dat er sprake was van een gebrek aan overtuigende uitleg, aangezien de beschermingsfunctionaris deze verwarring tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft proberen op te helderen.

DAT hij erin slaagde zijn relaas gedetailleerd en nauwkeurig uit te werken, hoewel hij psychisch kwetsbaar was en dat hij aan het begin van het interview een soort spanningsdip kreeg die een onderbreking noodzakelijk maakte en intense stress in verband met het interview aantoonde, naast een gedeeltelijke verklaring voor de verwarring waaraan hij ten prooi viel (CGVS, p.8).

DAT moet worden opgemerkt dat, afgezien van de passages die aanleiding gaven tot tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de familieleden, nergens in de bestreden besluiten wordt gesteld dat de algemene verklaringen van verzoekster, haar moeder of haar broer onnauwkeurig en/of geloofwaardig

waren. Bijgevolg kan worden gesteld dat het algemene verslag een zekere consistentie, nauwkeurigheid en geloofwaardigheid heeft.

DAT derhalve moet worden vastgesteld dat verzoekster en haar familie hun best hebben gedaan om mee te werken aan het onderzoek van de wederpartij en dat zij blij hebben gegeven van kennelijke goede trouw.

DAT, zelfs indien de wederpartij de realiteit van de door meneer A. (...) beschreven gebeurtenissen betwist, moet worden benadrukt dat meneer A. (...) door zijn opeenvolgende beroepen, waarvan de realiteit wordt bevestigd door documenten die niet worden betwist, een profiel heeft dat in de ogen van de milities riskanter is dan dat van een gemiddelde Irakees.

DAT, zoals vermeld in het EUAA-document verzoekers vader is gehecht, zijn werk zijn van geweld dat als vervolging kan variëren afhankelijk van de beklede dat aan het administratief dossier van voor het Canadese bedrijf de bron kan worden beschouwd, waarvan de dreiging functie.

DAT, niettemin, met de sjiiitische milities die in IRAK in overvloed aanwezig zijn en met de functie van lijfwacht die werd bekleed door een soennitische minister die zich destijds kritisch had uitgelaten over de sjiiitische premier, er allé reden is om aan te nemen dat deze vrees des te groter is (zie in dit verband de ontwikkeling onder het punt gewijd aan het profiel van meneer A. (...)).

DAT, indien de tegenpartij zou volharden in haar opvatting dat de ondervonden vervolging niet heeft plaatsgevonden vanwege de problemen van tegenspraak, het gepast is om te herinneren aan de leer van het besluit van Uw Raad van 26.02.2021 waarin staat dat « (...) » (RvV, 26.02.2021, uitspraak nr.250.155, punt 3.4)

DAT dus, indien de tegenpartij zou volharden in haar beoordeling van de beschreven feiten en met betrekking tot het document dat zij zelf heeft overgelegd, niettemin zou blijken dat er aanwijzingen zijn dat een terugkeer naar IRAK gevaarlijk zou zijn voor zowel verzoeksters vader als voor haar en de rest van haar familie.

DAT in het licht van de bovenstaande ontwikkelingen moet worden erkend dat het geen zin heeft verzoekster niet het voordeel van de twijfel te geven in de zin van artikel 48/6, §4 van de wet van 15.12.1980 en punt 203 van de UNHCR-gids."

Vervolgens zet zij over het profiel van haar vader uiteen dat niet wordt betwist dat deze een soennitische moslim in een overwegend sjiiitisch land is die als lijfwacht voor een soennitische minister werkte die in openlijk conflict lag met de toenmalige sjiiitische premier en het doelwit was van verschillende aanvallen voordat hij voor een Canadees bedrijf in Irak ging werken. Zij wijst daarbij ook op de aanwezigheid van milities in Irak en hun gewelddadige acties.

In het tweede middelonderdeel, dat betrekking heeft op het onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus, hekelt verzoekster dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar de huidige situatie in Irak, die op het vlak van de veiligheid en het risico van schending van grondrechten uiterst zorgwekkend blijft. Zij wijst op algemene landeninformatie en acht het, gezien haar persoonlijke situatie, ondenkbaar dat zij naar Irak zou vertrekken zonder de toegang voor haar broer tot onder andere gezondheidszorg en onderwijs. Zij licht toe dat haar broer "17 jaar oud en autistisch is en daarom onbeperkt toegang moet hebben tot onderwijs dat aan zijn behoeften is aangepast". Ook wijst zij op de moeilijke toegang tot water en de talrijke veiligheidsincidenten in Irak.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een "folder van bewijsstukken" als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Bij een op 11 december 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een "folder van bewijsstukken" met (onder meer) een fotokopie van het arrest met nr. 305 085 van 18 april 2024 van de Raad waarin haar ouders en broer de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden (stuk 1) en tal van recente rapporten en adviezen over de situatie in Irak en in andere landen in het Midden-Oosten (stukken 2-29).

2.2.2. Op 12 december 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan het rapport "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van UNHCR van januari 2024, aan de "Country Guidance Note: Iraq" van EUAA van juni 2022, aan de COI Focus "Irak

– *Veiligheidssituatie*” van 26 april 2023 (*update*) en aan het “*Country of Origin Report Iraq: Security situation*” van EUAA van mei 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 4, 6 en 19 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 4, 13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/7, 57/6, 57/6/2 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. De schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de adjunct-commissaris waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (*cf.* RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft de aangevoerde schending van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij haar derde verzoek om internationale bescherming grotendeels baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door haar vader en er in het kader van diens tweede verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, waarbij de motieven van de beslissing die ten aanzien van haar vader werd genomen worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zinnig is hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij niet meer kan terugkeren naar haar land van herkomst, Irak, omdat zij er problemen zou kennen met militieleden omwille van het werk van haar vader als lijfwacht van een vice-minister die in 2012 ontslag moest nemen na beschuldigingen van corruptie en omwille van het werk van haar vader bij een Canadees bedrijf daarna. Militieleden zouden haar vader eind 2016 bedreigd hebben en begin 2018 zijn huis beschoten hebben, waarbij haar broer verwondingen zou hebben opgelopen. Verzoekster vertrok in 2018 naar Griekenland en verkreeg daar internationale bescherming. Op 21 februari 2022 werd de internationale beschermingsstatus van haar vader in Griekenland ingetrokken omwille van nationale veiligheidsredenen.

Met de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij haar derde verzoek om internationale bescherming grotendeels baseerde op de asielmotieven die door haar vader in het kader van diens tweede verzoek om internationale bescherming werden aangehaald. Ten aanzien van haar vader werd op 24 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij arrest met nr. 305 085 van 18 april 2024 weigerde de Raad de vader van verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien in het verzoekschrift van verzoekster een *quasi* identiek middel wordt ontwikkeld als in het verzoekschrift dat door haar vader, moeder en broer werd ingediend tegen de ten aanzien van hun op 24 augustus 2023 genomen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan *in casu* worden verwezen naar de motieven in het arrest met nr. 305 085 van 18 april 2024 van de Raad:

“In de bestreden beslissingen wordt vooreerst benadrukt dat het gegeven dat verzoekende partijen in Griekenland erkend werden als vluchteling niet inhoudt dat het CGVS hen ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Er wordt wat dit betreft in hoofdte van eerste verzoeker als volgt beargumenteerd:

“Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een verzoek om internationale bescherming steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van Griekenland, dan is

dit in casu het gevolg van uw keuze een verzoek om internationale bescherming in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een verzoek heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aanzet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de verzoeker om internationale bescherming thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een verzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u erkend werd door Griekenland, – er dient hierbij te worden opgemerkt dat uw internationale beschermingsstatus er op 21 februari 2022 werd ingetrokken omwille van nationale veiligheidsredenen – geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken.”

Verzoekende partijen betogen niet dienstig dat in de bestreden beslissingen niet wordt aangegeven waarom de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus van eerste verzoeker hebben ingetrokken en dat de vluchtelingenstatus die door de Griekse autoriteiten aan tweede verzoeker en verzoekster werd toegekend niet is ingetrokken. Dit gegeven is immers niet relevant voor de bestreden beslissingen, waar enkel wordt nagegaan of verzoekende partijen een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in hun land van nationaliteit, Irak, en geen beschermingsstatus wordt ingetrokken. Dat eerste verzoeker in België niet onder de aandacht van de Belgische politiediensten is gekomen, doet dan ook geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen over de vrees die verzoekende partijen stellen te hebben of het risico dat zij stellen te lopen bij terugkeer naar Irak. In zoverre verzoekende partijen menen dat eerste verzoeker in Griekenland ten onrechte de vluchtelingenstatus werd ontnomen, dan dien(d)en zij zich aldaar tot de bevoegde instanties te richten tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar het arrest met nr. 284 208 van 31 januari 2023 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu hen met de bestreden beslissingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, daar waar in het arrest waarnaar zij verwijzen het beroep een beslissing tot uitsluiting van het voordeel van een medische verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot voorwerp heeft.

Voor zover verzoekende partijen het onbegrijpelijk achten dat in de tweede en de derde bestreden beslissing de redenering van de eerste bestreden beslissing inzake de intrekking van de vluchtelingenstatus van eerste verzoeker in Griekenland wordt herhaald, is hun betoog gericht tegen een overtuigend motief in hun beslissingen, zodat de eventuele gegrondheid van hun argumenten in dit verband, in het licht van de vaststellingen dat (i) het gegeven dat zij in Griekenland erkend werden als vluchteling niet inhoudt dat het CGVS hen ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen, dat (ii) er geen enkel geloof aan hun asielrelaas kan worden gehecht en dat (iii) de documenten die zij voorlegden deze vaststellingen niet wijzigen, die de determinerende motieven uitmaken, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen.

Aldus slagen verzoekende partijen er niet in de hierboven aangehaalde motieven te weerleggen.

De adjunct-commissaris diende bijgevolg over te gaan tot een individueel onderzoek om na te gaan of verzoekende partijen voldoen aan de materiële voorwaarden om voor de vluchtelingenstatus in aanmerking te komen. Zij besluit na een dergelijk onderzoek dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen omdat eerste verzoeker, verzoekster en hun meerderjarige dochter bijzonder tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden over elementen die aan de kern van hun asielrelaas raken. Zij beargumenteert dit in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker als volgt:

“Ten eerste, legde u tijdens uw eerste en uw tweede verzoek om internationale bescherming inconsistente en volatiele verklaringen af over het moment waarop u bedreigingen begon te krijgen van de milities. U verklaarde tijdens het eerste verzoek dat militieleden begin 2017 op de hoogte raakten van uw werkzaamheden voor het Canadees bedrijf D. S. (...) en u bedreigden omdat u samenwerkte met ongelovigen waardoor u stopte met uw werk (Vragenlijst CGVS 1ste verzoek, vraagnr. 5). In het kader van uw huidig verzoek legde u hieromtrent andere verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals dat u eind 2017 in oktober of november van dat jaar – voor het eerst bedreigd werd omwille van uw werk voor het Canadees bedrijf D. S. (...) (CGVS, pg. 10). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, wijzigde u uw verklaringen hierover. U stelde dat u niet eind 2017 voor het eerst

bedreigd werd, maar eind 2016 (CGVS, pg. 11). Nadat u geconfronteerd werd met het gegeven dat u tijdens de asielprocedure driemaal een andere versie gaf van het moment waarop u bedreigingen van de milities begon te krijgen, stuurde u uw verklaringen nogmaals bij en zei u dat het eind 2016-begin 2017 was (CGVS, pg. 16). Het geven dat u postfactum uw verklaringen hierover nogmaals bijstuurt, overtuigt het CGVS niet. Indien u niet zeker zou weten of het eind 2016 of begin 2017 was, houdt het immers geen steek dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verduidelijkte dat de eerste bedreiging plaatsvond in oktober of november (CGVS, pg. 10). Voorgaande tegenstrijdige en volatiele verklaringen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht dat u over het moment waarop u voor het eerst bedreigd werd door de milities doorheen de asielprocedure gelijklopende verklaringen zou afleggen, en dat u dit ten minste steeds in hetzelfde jaar en dezelfde periode zou situeren.

Ten tweede, legde u tijdens uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen af over de stappen die u ondernam om bescherming te verkrijgen van de Iraakse autoriteiten nadat uw huis onder vuur was genomen door de milities en uw zoon hierbij gewond was geraakt. U verklaarde in uw eerste verzoek stellig dat u een klacht indiende naar aanleiding van de schietpartij (Vragenlijst CGVS 1ste verzoek, vraagnr. 5). Dit staat in schril contrast met uw verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van uw tweede verzoek. Toen u werd gevraagd of u naar aanleiding van het schietincident bescherming had gezocht of een klacht had ingediend, ontkende u dit immers. U gaf aan dit niet gedaan te hebben omdat niemand u kan beschermen (CGVS, pg. 15). Nadat u met deze flagrante tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, wijzigde u uw verklaringen en beweerde u de vraag niet goed begrepen te hebben (CGVS, pg. 16 & 17). U dacht dat u gevraagd werd of u aan uw stam of uw broer bescherming had gevraagd tegen dat incident. Vervolgens verklaarde u dat uw broer wel degelijk klacht had ingediend naar aanleiding van dit incident namens u in het politiebureau van de wijk Al-Ghazaliya. Dergelijke verschoningen kunnen het CGVS niet overtuigen. Vooreerst valt het niet ernstig te nemen dat u de vraag niet goed begrepen had en u dacht dat er gevraagd werd of u aan uw broer of uw stam bescherming had gevraagd. Er werd in de vraagstelling immers met geen woord gerept over uw broer of over uw stam en er werd letterlijk gevraagd of u een klacht had ingediend. Het gegeven dat u postfactum uw verklaringen bijstuurt en louter volhardt in uw eerste versie als zijnde de correcte verklaring, is verder niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Bovendien strookt uw laatste versie van de feiten, nl. dat uw broer een klacht zou ingediend hebben, niet met de verklaringen die u hierover aflegde tijdens uw eerste verzoek. U had daar duidelijk verklaard dat uzelf een klacht had ingediend zonder hierbij melding te maken van uw broer. Deze bijzonder flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u doorheen de asielprocedures éénduidige verklaringen zou afleggen over de stappen die u voor uw vertrek ondernam om bescherming te verkrijgen bij de autoriteiten na het incident dat de aanleiding vormde voor het vertrek van u en uw gezin uit Irak.

Ten derde, legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over waar uw vrouw zich bevond toen ze u inlichtte over het feit dat uw huis onder vuur was genomen door de milities en uw zoon hierbij gewond was geraakt. Toen u gevraagd werd hoe u hierover geïnformeerd werd, stelde u dat uw vrouw u gebeld had, dat ze heel nerveus en gestoord was, en dat ze zei dat u niet naar huis moest terugkeren. Wanneer u vervolgens gevraagd werd om te verduidelijken waar uw vrouw was toen ze u belde, gaf u aan dat ze thuis was. Vervolgens verklaarde u dat ze na dit telefoontje contact opnam met de oom en de burens om naar het ziekenhuis te gaan met uw zoon (CGVS, pg. 12). Dit valt niet te verzoenen met de verklaringen die uw vrouw hierover aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zij beweerde immers dat ze al in het ziekenhuis was toen zij u hierover informeerde (CGVS vrouw, pg. 7). Na confrontatie hiermee, verklaarde uw vrouw dat ze nog steeds niet precies alle details weet te vertellen, dat ze toen geschokt en bang was, dat ze niet weet hoe het verder is gegaan, vanuit waar en wanneer ze u gecontacteerd heeft (CGVS vrouw, pg. 10). Dergelijke verschoning overtuigt het CGVS niet. Indien het werkelijk zo zou zijn dat uw vrouw niet wist te vertellen waar ze was toen ze u op de hoogte bracht van dit incident, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat ze dit zo aangegeven hebben toen ze hierover bevraagd werd. Ze deed dit echter niet. Integendeel, ze gaf duidelijk dat ze in het ziekenhuis was toen ze u hierover informeerde. U trachtte in uw opmerkingen over het persoonlijk onderhoud deze tegenstrijdigheid recht te zetten door te verklaren dat u uw vrouw belde toen ze in het ziekenhuis was. Het louter bijsturen van uw verklaringen nadat uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd en nadat u de notities van het persoonlijk onderhoud werden opgestuurd, volstaat echter evenmin om deze tegenstrijdigheid te verschonen. U biedt hiermee immers geen enkele uitleg om welke reden u tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde dat uw vrouw thuis was toen ze u hierover informeerde. Deze ernstige tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijs mag er

immers verwacht worden dat u en uw vrouw gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de plaats en het moment waarop zij u inlichtte over het incident dat de directe aanleiding voor jullie vertrek uit Irak vormde.

Ten vierde, legde uw vrouw doorheen de asielprocedure inconsistente verklaringen af over het moment waarop ze u voor het eerst zag nadat uw huis beschoten was door de milities en uw zoon was gewond geraakt. Uw vrouw verklaarde tijdens haar eerste verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw huis op 5 januari 2018 beschoten werd door onbekenden, dat uw zoon hierbij gewond raakte, dat zij met haar zoon naar het ziekenhuis ging, dat u vervolgens naar hen kwam, en dat u hen nadien zei dat u ging vertrekken (Vragenlijst CGVS vrouw 1ste verzoek, vraagnr. 5). Aangezien uw vrouw tijdens haar eerste verzoek duidelijk verklaarde dat u naar haar toekwam toen ze naar het ziekenhuis ging met uw zoon, is het opmerkelijk dat noch u, noch uw vrouw hierover iets vermelden in uw huidige verzoek om internationale bescherming. Zowel u als uw vrouw gaven immers aan dat u naar het huis van uw schoonzus ging, dat uw dochter daar ook was, dat u daar verbleef, en dat u (en uw dochter) uw vrouw voor het eerst zagen toen zij twee à drie dagen na het incident vanuit het ziekenhuis naar jullie toekwam bij uw schoonzus (CGVS, pg. 13; CGVS vrouw, pg. 7 & 8). Uw vrouw verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat u haar niet kwam bezoeken in het ziekenhuis. Deze inconsistentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw doorheen de asielprocedure uniforme verklaringen zouden afleggen over het moment en de plaats waar u haar voor het eerst zag nadat uw huis beschoten werd door milities en uw zoon gewond was geraakt.

Ten slotte, legden ook uw vrouw en uw dochter doorheen de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zij mekaar voor het eerst zagen na de beschieting van uw huis door de milities. Uw dochter verklaarde in haar eerste verzoek om internationale bescherming dat uw vrouw op 5 januari 2018 – de dag dat volgens uw vrouw het incident plaatsvond – 's nachts naar het huis van haar tante – uw schoonzus – kwam samen met uw zoon, dat ze in shocktoestand was, en dat ze vertelde dat het huis beschoten werd (Vragenlijst CGVS dochter 1ste verzoek, vraagnr. 5). Dit valt niet te rijmen met wat u, uw dochter en uw vrouw tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van jullie huidig verzoek om internationale bescherming verklaarden. Zoals hierboven werd opgemerkt vertelden u en uw vrouw immers dat uw vrouw pas 2 à 3 dagen na het incident bij uw schoonzus langskwam, en u en uw dochter haar en uw zoon toen voor het eerst zagen. Uw dochter bevestigde dit tijdens haar persoonlijk onderhoud. Ze zei dat uw vrouw eerst naar het ziekenhuis was geweest en dat ze na het ontslag uit ziekenhuis van uw zoon – uw vrouw was volgens haar een paar dagen bij uw zoon in het ziekenhuis gebleven – naar jullie was gekomen en het toen verteld heeft (CGVS dochter, pg. 5 & 6). De verschoningen die uw dochter en uw vrouw voor deze tegenstrijdigheid aanreiken kunnen het CGVS niet overtuigen. Na confrontatie hiermee, ontkende uw dochter dat ze dit zo verteld had bij de DVZ in het kader van haar eerste verzoek (CGVS dochter, pg. 7). Er werd hieromtrent reeds eerder opgemerkt dat het louter ontkennen en volharden in één versie van de feiten als zijnde de correcte verklaring niet van dien aard is om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen aangezien dit elk opeenvolgend verhoor zinledig zou maken (zie supra.). Uw vrouw gaf verder aan dat uw dochter zich vergist had. Ze beweerde dat uw dochter zich sinds haar aankomst in België niet goed kan focussen en concentreren (CGVS vrouw, pg. 10). Dergelijke postfactum verschoning valt evenmin ernstig te nemen. Indien dit werkelijk het geval zou geweest zijn, kan er op zijn minst verwacht worden dat uw dochter dit zelf zou aangehaald hebben wanneer ze met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Verder blijkt uit de verklaringen van uw dochter bij de DVZ in het kader van haar 1ste verzoek geenszins dat ze enige twijfels had omtrent haar verklaringen over het gegeven dat ze uw vrouw de nacht van het incident zelf had gezien. Het spreekt voor zich dat deze grove tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

Voorts bevatten de verklaringen van u en uw vrouw tijdens de asielprocedure nog enkele andere ongerijmdheden.

Zo legden u en uw vrouw doorheen de asielprocedure inconsistente verklaringen af over het gegeven of uw vrouw op de hoogte was dat u, nadat u stopte met uw werk als lijfwacht, een valse identiteit aannam. U beweerde dat uw vrouw en uw dochter er niet van op de hoogte waren dat u toen een valse identiteit aannam. U schaamde u ervoor uw kinderen en uw vrouw te vertellen dat u zoiets illegaal had gedaan (CGVS, pg. 8). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verzocht u het CGVS om niets bij uw vrouw en dochter te vermelden over deze vervalste documenten omdat u uw reputatie bij uw gezin niet wou aantasten (CGVS, pg. 9). Hieruit kan enkel worden opgemaakt dat uw gezin op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming nog steeds onwetend was over het gegeven dat u een valse identiteit had aangenomen nadat u stopte met uw werk als lijfwacht. Dergelijke verklaringen staan in schril contrast met wat uw vrouw over uw valse identiteit verklaarde tijdens het interview bij de DVZ in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Uw vrouw verklaarde daar immers spontaan dat jullie naar een andere wijk in Bagdad verhuisden nadat u stopte met uw werk als lijfwacht en dat u daar onder een valse identiteit leefde

(Vragenlijst CGVS vrouw 1ste verzoek, vraagnr. 5). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, en het gegeven dat u een valse identiteit aannam omwille van uw problematische situatie nadat u stopte met uw werk als lijfwacht. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u en uw vrouw, indien u werkelijk een valse identiteit moest aannemen, éénduidige verklaringen zouden afleggen doorheen de asielprocedure over wie van uw gezin hiervan op de hoogte is.

Daarnaast legde u tijdens het persoonlijk onderhoud incoherente verklaringen af over het moment waarop u de paspoorten verkreeg waarmee u en uw familie het land verlieten. U gaf eerst aan dat u de paspoorten vernieuwde een maand of anderhalve maand voor het incident – in 2017 – waarbij uw huis beschoten. U bevestigde hierbij dat u de paspoorten al voor het incident fysiek in handen had (CGVS, pg. 14). Vervolgens wijzigde u aan het einde van het persoonlijk onderhoud uw verklaringen hierover en stelde u dat u pas na het incident uw paspoorten vernieuwde en dat dit duurde tot begin februari (CGVS, pg. 16). Dergelijke inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u over het moment waarop u het besluit nam om de paspoorten aan te vragen die u nodig had om het land te verlaten, nl. of dit voor of na het incident was waarbij uw huis werd beschoten, doorheen het persoonlijk onderhoud bij het CGVS coherente verklaringen zouden afleggen.”

Verzoekende partijen voeren hiertegen aan dat zij in Griekenland de vluchtelingenstatus hebben verkregen en dat het door de Griekse autoriteiten overgelegde document waarin zij als vluchteling worden erkend herhaaldelijk aangeeft dat hun verhaal coherent en geloofwaardig is. Dit doet evenwel geen enkele afbreuk aan de veelvuldige tegenstrijdigheden die in de thans bestreden beslissingen werden vastgesteld en die de kern van hun asielrelaas raken – en in tegenstelling tot wat zij aanvoeren dus niet als “bijkomstig” kunnen worden beschouwd. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, het opmerken dat in de bestreden beslissingen niet wordt vastgesteld dat hun relaas “niet nauwkeurig of gedetailleerd zou zijn”, het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS gegeven verklaringen van eerste verzoeker dat hij tijdens zijn hoorzitting in Griekenland dezelfde feiten had uiteengezet, met uitzondering van zijn werk als lijfwacht van een minister, en dat hij als lijfwacht gewerkt heeft voor een soennitische minister die destijds kritiek had op de sjiitische premier, en het wijzen op bepaalde verklaringen die wel volledig en nauwkeurig zouden zijn, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Voor zover verzoekende partijen de zeer slechte “geestelijke toestand van het hele gezin” aanhalen om hun moeilijkheden om een verslag zonder tegenstrijdigheden op te stellen te verklaren en hierbij verwijzen naar een psychologisch rapport van 26 januari 2021 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4) en een rapport van de vzw Het Raster van 28 maart 2023 (ibid., stuk 5), wijst de Raad er vooreerst op dat zij niet betwisten dat zij geen elementen kenbaar hebben gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Bovendien kan uit de voorgelegde psychologische rapporten niet blijken dat eerste verzoeker, verzoekster of hun dochter niet in staat zouden zijn om gehoord te worden en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Dit kan ook niet blijken uit de persoonlijke onderhouds van eerste verzoeker, verzoekster of hun dochter. Deze stukken hebben voornamelijk betrekking op de situatie van tweede verzoeker, doch er worden geen tegenstrijdigheden vastgesteld tussen diens opeenvolgende verklaringen of tussen diens verklaringen en deze van de rest van het gezin.

Verzoekende partijen achten het voorts “verbazingwekkend” dat de gebeurtenissen die in Griekenland plaatsvonden niet in twijfel worden getrokken wanneer eerste verzoeker zegt dat hij nieuwe bedreigingen heeft ontvangen van een Iraakse man ter plaatse, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas, en dus ook aan de verklaringen van eerste verzoeker dat hij ook in Griekenland bedreigingen zou hebben gekregen van een Iraakse man. Dat deze verklaring op zich niet expliciet in twijfel wordt getrokken, doet hieraan geen afbreuk nu dit voortvloeit uit de door verzoekende partijen ingeroepen feiten die tot hun vertrek uit Irak hebben geleid en waaraan om de hierboven aangehaalde redenen geen geloof wordt gehecht. Een inconsistentie in de bestreden beslissingen wordt dan ook niet aangetoond.

Wat betreft de incoherente verklaringen die eerste verzoeker aflegde over het moment waarop hij de paspoorten verkreeg en waarmee hij en zijn familie het land verlieten, stellen verzoekende partijen nog dat eerste verzoeker verklaarde dat hij niet zeker was en dat hij in de war was. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat eerste verzoeker hierover eerst wel stellige verklaringen aflegde, met name dat hij deze ongeveer een maand of anderhalve maand vóór het incident had aangevraagd, maar dat hij pas verklaarde het niet meer te weten en in de war te zijn nadat hij werd geconfronteerd met het gegeven dat de paspoorten zijn uitgegeven in februari 2018 – dus na het beweerde schietincident in 2017

(administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoeker en verzoekster, stuk 4+B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker, p. 14).

Verzoekende partijen kunnen ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de vraag aan eerste verzoeker of hij na het schietincident waarbij zijn zoon – tweede verzoeker in casu – gewond geraakte bescherming heeft gezocht of klacht heeft ingediend. Eerste verzoeker antwoordde op deze vraag ook zeer duidelijk dat hij dat niet gedaan heeft omdat niemand hem kan beschermen (adm. doss. eerste verzoeker en verzoekster, stuk 4+B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker, p. 15). Uit dit antwoord kan niet blijken dat eerste verzoeker de vraag zo interpreteerde dat het zoeken van bescherming tegenover het indienen van een klacht wordt gesteld, zodat het betoog van verzoekende partijen op dit punt niet ernstig is en de afwijking met de verklaring die eerste verzoeker eerder in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aflegde, met name dat hij een klacht indiende in verband met de schietpartij (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 6, map met 'Landeninformatie', Vragenlijst eerste verzoeker, vraag nr. 3.5), niet kan verschonen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift voorhouden, bevatten de bestreden beslissingen geen kritiek op datumfouten die eerste verzoeker in zijn verklaringen met betrekking tot zijn werk zou hebben gemaakt en worden de rest van de verklaringen van eerste verzoeker, zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen, allesbehalve – impliciet noch expliciet – als geloofwaardig beschouwd. De werkzaamheden van eerste verzoeker als voormalig lijfwacht van een vice-minister en deze voor een Canadees bedrijf in Irak worden, in tegenstelling tot de vluchtredenen die verzoekende partijen aanhalen, niet betwist. Wel wordt hierover gesteld dat deze an sich niet volstaan om als vluchteling erkend te worden. De bestreden beslissingen bevatten wat dit betreft in hoofde van eerste verzoeker de volgende overwegingen:

“Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (EUAA Iraq - Targeting of Individuals beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EUAA_COI_Report_Iraq_Targeting_of_individuals.pdf), blijkt niet dat er actueel sprake is van systematische vervolging van lijfwachten van voormalige ministers. Wat betreft de actuele situatie van (vermeende) medewerkers of collaborateurs van Westerse strijdkrachten, organisaties of bedrijven – in casu uw werk voor het Canadees bedrijf D. S. (...) – blijkt uit bovenstaande informatie en uit de EUAA country guidance Irak van juni 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022>), niet dat alle personen onder dit profiel het risico lopen dat nodig is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker om internationale bescherming zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige problemen, aan uw profiel als medewerker van een Westers bedrijf en als lijfwacht voor een voormalig minister aangehaald. Er dient hierbij te worden benadrukt dat de vrees die u zou kennen bij terugkeer naar Irak louter omwille van uw profiel als voormalig lijfwacht van vice-minister Rafe al-Isawi op ernstige wijze ondermijnd wordt door het gegeven dat u na het neerleggen van deze functie nog 6 jaar zonder geloofwaardige problemen, en zonder u te verbergen – u werkte immers onder meer als taxichauffeur en bij een Canadees bedrijf (CGVS, pg. 6-10) – , in Bagdad kon verblijven.” Door in het verzoekschrift louter te benadrukken dat eerste verzoeker door zijn opeenvolgende beroepen “in de ogen van de militias een risicovoller profiel heeft dan een gemiddelde Irakees” en daarbij te wijzen op de algemene informatie van EUAA, waaraan ook in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, werpen verzoekende partijen geen ander licht op deze beoordeling. Zij tonen niet aan dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen gesteld wordt, er actueel wel degelijk sprake is van systematische vervolging van lijfwachten van voormalige ministers, noch dat alle (vermeende) medewerkers of collaborateurs van westerse strijdkrachten, organisaties of bedrijven – zoals in casu het werk van eerste verzoeker voor een Canadees bedrijf – het risico lopen dat nodig is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Een vrees voor vervolging moet bijgevolg in concreto worden aangetoond. Gelet op de veelvuldige tegenstrijdige en inconsistente verklaringen die eerste verzoeker, verzoekster en hun dochter aflegden, blijven verzoekende partijen daartoe evenwel in gebreke.

Voor zover verzoekende partijen nog aanvoeren dat eerste verzoeker een soennitische moslim in een overwegend sjiietisch land is, wijst de Raad erop dat zij dit element op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure hebben aangehaald als reden waarom zij niet meer zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, Irak. Bovendien herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Uit de door verzoekende partijen bij hun verzoekschrift gevoegde landeninformatie blijkt niet dat er in Irak sprake is van groepsvervolging waarbij alle soennieten het slachtoffer worden van vervolging.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker nog als volgt gemotiveerd:

"Verder kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel objectief element kan neerleggen om de problemen die u met de militie zou gekend hebben aan te tonen. Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u enige medische en politieke documenten zou kunnen neerleggen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw zoon naar aanleiding van het incident waarbij uw huis beschoten werd, gewond raakte en dat hij 2 à 3 dagen in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS, pg. 13). Verder verklaarde u dat uw broer bij de politie een aangifte indiende naar aanleiding van de beschieting van uw huis (CGVS, pg. 16 & 17). U verklaarde geen bewijsstukken te hebben over de opname van uw zoon in het ziekenhuis omdat jullie hier niet over nagedacht hadden gezien jullie zich toen op jullie veiligheid moesten concentreren (CGVS, pg. 14). Dergelijke uitleg valt niet ernstig te nemen. U bent immers al meer dan 5 jaar vertrokken uit Irak en heeft dus ruimschoots de tijd gehad om hierover bewijsstukken te verzamelen via familieleden. U verklaarde immers nog contact te hebben met uw broers O. (...) en K. (...) die in Bagdad verblijven en daarnaast wonen ook uw zussen H. (...), R. (...) en I. (...) in Bagdad (CGVS, pg. 4). Toen u hierover bevestigd werd, gaf u echter aan dat u sinds uw vertrek nog niet geprobeerd had om via uw familie dergelijke documenten te verkrijgen. U kon ook geen uitleg verschaffen waarom u dit niet gedaan had. Toen u gevraagd werd waarom niet, herhaalde u immers louter dat u dat niet gedaan had (CGVS, pg. 14). Verder gaf u aan dat u geen bewijsstukken had van de aangifte bij de politie omdat volgens u, het vragen of verkrijgen van een bewijsstuk na het indienen van een aangifte bij de politie, niet bestaat in Irak (CGVS, pg. 17). Dergelijke uitleg volstaat evenmin. Dit vormt immers louter een blote bewering die u op geen enkele wijze steunt met objectieve elementen. De vaststelling dat u geen enkel document of objectief bewijsstuk kan neerleggen om de opname van uw zoon in het ziekenhuis en de aangifte die uw broer deed bij de politie aan te tonen, ondermijnt bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

(...)

De documenten die u voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Wat betreft de foto die u voorlegde, waarop volgens u de verwondingen te zien zijn die uw zoon opliep naar aanleiding van de beschieting van uw woning op 5 januari 2018, dient te worden opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dergelijke foto biedt door de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden immers geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder worden de schoolattesten van uw zoon en uw dochter op zich niet betwist door het CGVS. Deze documenten omtrent hun onderwijsactiviteiten in België, wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen. Het CGVS neemt verder akte van de door u en uw vrouw geformuleerde opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze wijzigen evenmin niets aan voorgaande vaststellingen.

Daarnaast worden de medische problemen en documenten van uw zoon – waaruit onder meer blijkt dat er bij hem een centrale motorische stoornis (hemiplegie/halfzijdige verlamming), een globale ontwikkelingsvertraging en de diagnose ASS (autisme spectrum stoornis) werd vastgesteld – en uw dochter – zij heeft een operatie aan haar knie gehad – op zich niet betwist door het CGVS. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van hun gezondheidstoestand, dient hier wel te worden opgemerkt dat de aangehaalde medische problemen van uw zoon en uw dochter geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Toen u gevraagd werd wat de reden was dat uw zoon in Irak geen verzorging kan krijgen, verklaarde u immers dat er in Irak geen adequate of goede medische zorgen waren om mensen zoals uw zoon of dochter te helpen (CGVS, pg. 16). Voor de beoordeling van de medische problemen van uw zoon en uw dochter dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het psychologisch attest van uw dochter (d.d. 12/02/2022) kan nog worden opgemerkt dat een psycholoog weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit dit attest kan bijgevolg geen causaal verband afgeleid worden tussen de psychologische problemen van uw dochter en de aangehaalde vervolgingsfeiten."

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Dat verzoekende partijen enkele stukken die zij op het CGVS reeds hadden bijgebracht nogmaals voegen als bijlage bij hun verzoekschrift (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 26, 27 en 28), werpt hierop geen ander licht.

De "nieuwe" medische stukken die verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 24 en 25) liggen in het verlengde van de overige door verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure neergelegde medische documenten en veranderen niets aan de overwegingen in de bestreden beslissingen dat de aangehaalde medische problemen van tweede verzoeker geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, § 2,

a) en b), van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat tweede verzoeker zich voor de beoordeling van deze problemen dient te richten op de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wenst er verzoekende partijen bijkomend aan te herinneren dat zij er ingevolge de op hen rustende medewerkingsplicht toe gehouden zijn documenten en andere stukken ter staving van hun vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Waar het attest van ZNA dateert van 18 oktober 2021 en het voorlopig verslag van dokter C. B. dateert van 27 augustus 2020, kan niet worden ingezien waarom verzoekende partijen deze stukken niet eerder hadden kunnen overmaken. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoekende partijen nalaten deze stukken aan te brengen tijdens de administratieve procedure. Deze weinig proactieve houding doet verder vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees.

De algemene informatie die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 6-23 en 29-51) heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen, noch op de persoonlijke feiten die verzoekende partijen aanvoeren en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Verzoekende partijen stellen bij hun op 12 februari 2024 neergelegde aanvullende nota een fotokopie van het initiële medische rapport van tweede verzoeker van 7 januari 2018 te voegen, doch de Raad stelt slechts vast dat het om een beëdigde vertaling van een document gaat. Een dergelijk document biedt evenwel niet de minste garantie op de authenticiteit van het stuk waarop deze vertaling gebaseerd is en is dan ook niet van aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Bovendien kan ook hier worden gewezen op de medewerkingsplicht en het gegeven dat het niet ernstig is dat zij pas een week voor de terechtzitting een stuk bijbrengen waarvan zij niet aantonen dat zij dit niet al veel eerder in de loop van de administratieve procedure hadden kunnen bijbrengen.

Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen nog een aanvullende nota met een bevestigingsattest van het BUSO neer. Zoals de reeds in de loop van de administratieve procedure neergelegde schoolattesten van tweede verzoeker, toont ook dit attest de onderwijsactiviteiten van tweede verzoeker in België aan, doch dit wijzigt niets aan de gedane vaststellingen in verband met zijn nood aan internationale bescherming. Ook uit de door tweede verzoeker ter terechtzitting getoonde foto's met vrienden en zijn vriendin in België kan een dergelijke nood niet worden afgeleid.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Verzoekende partijen laten ten slotte nog gelden dat de verwijzing in de derde bestreden beslissing naar de motivering in de eerste bestreden beslissing geen zin heeft nu tweede verzoeker meer dan twee jaar geleden een persoonlijk onderhoud heeft gehad dat uitsluitend betrekking had op zijn levensomstandigheden in Griekenland en de eerste bestreden beslissing "uitsluitend verwijst naar de gebeurtenissen die zich in IRAK hebben voorgedaan en die de reden waren voor het vertrek van het gezin". Zij menen dat het gepast zou zijn geweest dat tweede verzoeker zou zijn opgeroepen voor een tweede persoonlijk onderhoud om hem vragen te stellen over de gebeurtenissen in Irak.

De Raad wijst erop dat tweede verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij bij een terugkeer naar Irak vreest dat "de milities" hem of zijn vader zullen slaan. Hij lichtte toe dat hij in de keuken was toen de milities hun huis binnenkwamen, dat ze hem sloegen en dat hij zijn bewustzijn verloor. Omdat ze bang waren voor hun veiligheid besloten verzoekende partijen uit Irak te vertrekken, aldus tweede verzoeker, die er ook nog op wees dat er in Irak mensen vermoord werden en explosies waren (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 7, map 'DVZ', Vragenlijst, vragen nrs. 3.4 en 3.5). Hieruit blijkt dat tweede verzoeker zich op dezelfde feiten beroept als zijn ouders, eerste verzoeker en verzoekster in casu, dewelke in de bestreden beslissingen als ongeloofwaardig worden beschouwd. Verzoekende partijen laten na in concreto aan te geven welke elementen tweede verzoeker, indien hij op het CGVS ook gehoord zou zijn geweest over zijn vrees ten aanzien van Irak, dan wel zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekende partijen beperken zich aldus tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen (of van de derde bestreden beslissing) kan leiden. De loutere omstandigheid dat tweede verzoeker geen verklaringen heeft afgelegd die in tegenspraak zijn "met die van een of meer van de andere leden van zijn familie" verandert niets aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoeker, verzoekster en hun dochter bijzonder tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden over elementen die aan de kern van hun asielrelaas raken, waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas. Aangezien tweede verzoeker zich op hetzelfde asielrelaas beroept als zijn beide ouders en zus, kan ook niet anders dan worden besloten dat aan zijn asielrelaas evenmin enig geloof kan worden gehecht."

Voorts kan nog worden opgemerkt dat verzoekster het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Daarnaast kan wat betreft de problemen die u met Y. (...) gekend zou hebben in Griekenland tijdens uw verblijf in het opvangcentrum op het eiland Kos, zonder dat het CGVS zich hierbij uitspreekt over de geloofwaardigheid van deze problemen, worden opgemerkt dat hieruit geen gegronde vrees vervolging in uw hoofde blijkt in geval van terugkeer naar Irak. Uit de verklaringen die u over deze problemen aflegde tijdens het interview bij de DVZ, blijkt dat u deze enkel aanhaalde in kader van uw vrees in het geval van terugkeer naar Griekenland (Verklaring DVZ 3de verzoek, vraagnr. 17 & 20). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde u dat u behalve de problemen van uw vader geen eigen persoonlijke problemen had die u ervan verhinderden om naar Irak terug te keren (CGVS, pg. 3). Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u nogmaals dat er geen andere problemen waren die u vreesde in geval van terugkeer naar Irak (CGVS, pg. 7).”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De algemene informatie die wordt gevoegd bij de door verzoekster op 11 december 2024 neergelegde aanvullende nota heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster, noch op de persoonlijke feiten die zij en haar familieleden aanvoeren en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Verzoekster wijst er nog op dat haar broer *“17 jaar oud en autistisch is, en daarom onbeperkt toegang moet hebben tot onderwijs dat aan zijn behoeften is aangepast”* en dat de onderwijssituatie in Irak deplorabel is, doch zij toont niet aan dat de huidige onderwijssituatie in Irak het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren, noch dat haar broer bij terugkeer naar Irak op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Zij wijst tevens op de moeilijke toegang tot water in Irak, doch toont evenmin aan dat de huidige socio-economische situatie in Irak het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren of dat zij bij terugkeer naar Irak op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de adjunct-commissaris op basis van de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Deze analyse wordt door verwerende partij in haar op 12 december 2024 neergelegde aanvullende nota onder verwijzing naar het rapport *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van UNHCR van januari 2024 en het *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van EUAA van mei 2024 als volgt bevestigd:

“Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update) en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar verzoekende partij vandaan komt. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de “Bagdad Belts” genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze “belts” zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Pro-Iraanse milities krijgen steeds meer controle over de “Bagdad Belts”. Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (IS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging van IS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Volgens het EUAA-rapport “Security Situation”, dat betrekking heeft op de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, heeft IS nog

steeds bolwerken in het Tarmiya-district, ten noorden van Bagdad, en voert het weinig intensieve aanvallen uit op ISF in de vorm van moordaanslagen of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde bommen (IED's). Om nog onbekende redenen is het Tarmiya-district een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in zijn cellen in het noorden van de Bagdad Belts te bevoorraden.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen.

In oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen de personen die betrokken waren bij de anti-regeringsbetogingen. Er braken gewelddadige conflicten uit tussen betogers enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote betogingen behoren nu echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 als gevolg van de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen, hoewel er nog steeds kleinschalige betogingen plaatsvinden die soms gepaard gaan met geweld. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers bleef echter zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiitische milities en criminele organisaties verantwoordelijk zijn voor politiek en crimineel geweld, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en zijn provincie betreft, zijn er op 31 december 2023 naar schatting 94.590 returnees en bevinden er zich 44.848 IDP's in de andere provincies van het land (voornamelijk Erbil en Suleimania).

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EUAA Guidance Note in juni 2022 zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat een burger die naar Irak terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit Bagdad wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op voorgaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, dient echter te worden vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij, louter door haar aanwezigheid aldaar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet."

Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. De informatie die zij bijbrengt, ligt immers in lijn met de informatie waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd. Hieraan kan worden toegevoegd dat het door verzoekster bij haar aanvullende nota gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking aangaande Irak bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekster verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Irak. Ook de omstandigheid dat er in het kader van het huidige conflict in de Gazastrook enkele aanvallen zijn geweest op de militaire bases van de internationale coalitie in Irak en op de kantoren van een televisiezender werpt geen ander licht op de hierboven aangehaalde beoordeling over de veiligheidssituatie in Bagdad. Er wordt immers niet betwist dat er zich in Bagdad veiligheidsincidenten voordoen, doch dit neemt niet weg dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers er zeer laag bleef. De informatie over de talrijke militaire operaties die voornamelijk geleid worden door Turkije en regelmatig burgerslachtoffers maken in Iraaks Koerdistan is *in casu* niet relevant nu verzoekster verklaarde afkomstig te zijn uit Bagdad. Uit het geheel van de informatie die verzoekster bij haar aanvullende nota voegt, kan niet blijken dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van Vreemdelingenwet.

Ten slotte toont verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aan die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekster in subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijfentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN